

I TOHLE SE DĀŠJE â€

Ā€Etrtek, 15 prosinec 2022

NemĀ-Ā¾u Ā™Ā-ct, Ā¾e bych pĀ™eĀ¾ila svou vlastnĀ- sebevraĀ¾du, myslĀ-m, Ā¾e to, co jsem pĀ™eĀ¾ila, bylo daleko hc jak se pokouĀĀ- se zabĀ-t moje vlastnĀ- dcera. Ale abych zaĀ•ala od zaĀ•Āĵtku. MyslĀ-m, Ā¾e nejsme s manĀ¾elem nijak zvlĀĀĵtnĀ- rodina. Nejsme ani chudĀ-, ani bohatĀ-, i na tu dovolenou jsme jednou roĀ•nĀĵ jezdili. Nikdy jsme se nijak bouĀ™liv nehĀĵdali, mĀĵme klidnou domĀĵcnost, prostĀĵ obyĀ•ejnĀĵ rodina. ProĀ• si naĀĵe dcerka naĀĵla ve Ā•trnĀĵcti letech tu partu, nemĀĵme ani jeden z nĀĵs ponĀĵtĀ-.

Nikdy jsme to neschvalovali, ale zas jsme se drĀ¾eli toho, Ā¾e kdyĀ¾ jĀ- budeme dĀĵvat domĀĵcĀ- vĀĵzenĀ- a podnikat radikĀĵlnĀ- kroky, nemĀ-Ā¾eme uspĀĵt takĀ€. MoĀ¾nĀĵ jsme mĀĵli bĀĵt dĀ™ slednĀĵĀĵĀ-. No, Karolina se prostĀĵ chytl feĀŸĀĵckĀ€ party. Nebylo to hned od zaĀ•Āĵtku, aspoĀ™ myslĀ-m, ale finĀĵle bylo o to horĀĵĀ-. NapĀ™ed tam jen tak chodila, se Āĵkolou nikdy problĀ€my nemĀĵla a tak se dostala vcelku snadno na vybranou stĀ™ednĀ- Āĵkolu i pĀ™es chozenĀ- do party.

NĀĵsledujĀ-cĀ- rok uĀ¾ to tak snadnĀ€ nebylo. Karolina zaĀ•ala ve svĀĵch patnĀĵcti pĀ™espĀĵvat mimo domov, nĀĵkolikrĀĵt jsme jĀ- hledali pomocĀ- policie. Ze Āĵkoly jĀ- samozĀ™ejmĀĵ nakonec vyhodili, i kdyĀ¾ se nĀĵm je jeĀĵtĀĵ dvakrĀĵt podaĀ™ilo pĀ™esvĀĵdĀ•it, aby jĀ- jeĀĵtĀĵ dali Āĵanci. Karolina prostĀĵ nemĀĵla o nic zĀĵjem. To uĀ¾ asi i drogovala.

Ono se lehce Ā™Ā-kĀĵi, Ā¾e rodiĀ•e si toho musĀ- vĀĵimnout, ale nĀĵkdy to prostĀĵ nejde. Karolina byla vĀ¾dy lehce flegmaticĀĵi, a prohlĀ-Ā¾et jĀ- zĀĵpĀĵstĀ- a oĀ•nĀ- panenky nĀĵs v tĀ€ dobĀĵ nenapadlo. ProstĀĵ nĀĵm ani nepĀ™iĀĵlo na mysl, Ā¾e by v nĀĵĀ•em takovĀ€m mohla jet! PoĀ™Āĵd opakovala, Ā¾e tam mĀĵ chlapce, Ā¾e je neĀĵĀstnĀĵ â€“ nebo ĀĵĀstnĀĵ â€“ zamilovanĀĵ, prostĀĵ normĀĵlnĀ- srdeĀ•nĀ- problĀ€my. I kdyĀ¾ slovo normĀĵlnĀ- asi neznĀ- moc dobĀ™e...

ManĀ¾elovi se podaĀ™ilo jĀ- dostat do uĀ•enĀ- na cukrĀĵĀ™ku, a i kdyĀ¾ Karolina nejevila pĀ™iliĀĵ zĀĵjem o svou budoucnost, mĀĵla jsem dojem, Ā¾e chce zaĀ•Ā-t znovu. SnaĀ¾ili jsme si s nĀ- promluvit, vĀ¾dy Ā™Ā-kala, Ā¾e nevĀ-, proĀ• to dĀĵĀĵi, Ā¾e toho urĀ•itĀĵ nechĀĵi, Ā¾e bude vĀĵe v poĀ™Āĵdku. V ĀĵestnĀĵcti letech nĀĵm poprvĀ€ dlouhodobĀĵ utekla z domova. NaĀĵli jĀ- aĀ¾ za sedm mĀĵsĀ-cĀ-. Byla ve straĀĵlivĀ€m stavu, hubenĀĵ, zniĀ•enĀĵ a tĀĵhotnĀĵi.

Vzala jsem si v prĀĵci neplacenĀ€ volno a zĀ™stala s nĀ- doma. Byla hodnĀĵi, snaĀ¾ila se, myslĀ-m, Ā¾e se na dĀ-tĀĵ, aspoĀ™ ze zaĀ•Āĵtku, tĀĵĀĵla. Byla uĀ¾ v ĀĵestĀ€m mĀĵsĀ-ci tĀĵhotenstvĀ- a tak, i kdyĀ¾ na drogĀĵch, dĀ-tĀĵ pĀ™iĀĵt na svĀĵt muselo. Narodilo se samozĀ™ejmĀĵ pĀ™edĀ•asnĀĵ, ale v nemocnici chlapeĀ•ka zachrĀĵnili. Co se Karolina vrĀĵtila, zaĀ¾Āĵdali jsme o adopci, chtĀĵli jsme si vnouĀ•ka nechat za kaĀ¾dou cenu, a to se nĀĵm nakonec podaĀ™ilo.

Karolina utekla jeĀĵtĀĵ z porodnice. KĀĵja se z toho vĀĵeho, co mu jeho matka pĀ™iĀĵila, nakonec velmi dobĀ™e dostal, dnes je to milĀĵ a veselĀĵ chlapceĀ•ek, a rozhodnĀĵ spokojenĀĵ. O KarolinĀĵ jsme se pak dozvĀĵdĀĵli, aĀ¾ kdyĀ¾ nĀĵm vykradla byt. PotĀ™ebovala penĀ-ze na drogy. MyslĀ-m, Ā¾e v tĀ€ dobĀĵ uĀ¾ naĀĵe city k nĀ- pomalu ochlĀĵdaly. PĀ™ed jejĀ-mi osmnĀĵctĀĵmi narozeninami nĀĵm ji domĀ™ pĀ™ivezla policie. Āĵlapala na dĀĵlnici u Ā™idiĀ•Ā- kamionĀ-. Byla v takovĀ€m stavu, Ā¾e se to ani nedĀĵ popsat. A zase tĀĵhotnĀĵi.

TentokrĀĵt ale za pĀĵr dnĀ- potratila, a ani mnĀĵ se nedaĀ™ilo ji nĀĵjak dĀĵt do poĀ™Āĵdku. VĀ-m, Ā¾e byla zniĀ•enĀĵ nejen na tĀĵle, ale i na duĀĵi, uĀ¾ tak pĀ™iĀĵla domĀ™, ale tentokrĀĵt jsem vidĀĵla, Ā¾e se v nĀ- nĀĵco zlomilo. Bylo to pro nĀĵs pro vĀĵechny moc tĀĵĀĵkĀ€ obdobĀ-.

Nejvíc ale pro Káju, byl sice ještě moc malý, aby něco chvilpal, ale i dříve vycítá, kdy se něco děje. Tentokrát jsme na našem obvyklém režimu nic neměnili. S manáelem jsme normálně chodili do práce, Kája byl ve školce. Vše cenné jsme odvezli pro jistotu ke známým.

Tu strašlivou středou jsem šla z kanceláře jako obvykle. Vyzvedla jsem Káju, a protože mi nebylo moc dobře, másto obvyklého nákupu potravin jsme šli rovnou domů. Nákup zvládně později manáel.

V bytě ticho. A li jsme napřed do kuchyně, malý dostal svačtinu, seděl klidně u stolu v kuchyni a jedl. Já šla trochu poklidit a nahodou jsem drkla do dveří pokojíku. Karolina ležela na gauči v dost nepřírozné pozici. Okamžitě jsem vstala, co se stalo. Byla jsem ale jako ztuhlá, co udělat dělá-v? Musela to být sotva vteřina, ale pro mě to bylo jak věčnost.

Pamatuju si, že jsem si po předem opakovala "co mám dělat, co mám probíhat?"

Skočila jsem k němu a na krku se mi konečně podařilo nahmatnout velice slabý puls. V pokoji nilde žádných průjmy neležely, ale vypadalo to jako jasná otrava. Okamžitě jsem běžela do předsíně a zavolala záchranku. Kája putoval k sousedce, nezmohla jsem se na žádnou vysvětlenou, nebyla jsem schopná slova. Než sanitka přijela, bylo i mně na umění. Všechny problémy, co s Karolinou byly, byly zapomenuty. Vždyť bylo moje dětství, moje malá holčička.

Co se dělo ději, přesně nevím, vše je jako ve snu, přijela sanitka, pak manáel. Následovalo oživování, převoz, nemocnice, dlouhé hodiny čekání. Karolinu nakonec zachránili. Proti její vůli. Pak tři dny na uzavřeném oddělení psychiatrie. My v době už nemohli dělat nic, byla legálně dospělá. Osmnáctiletá, sotva padesát kilo, tváří vyčerpaně životně. Tohle že je dospělá? Lově k? Schopná sájm o sobě rozhodovat?

Už tři roky o ně - nic nevím. Je naživu? Co dělá? S kým je? Kde je?

Postupně se u mě zapomíná. Nevím, zda jsem ji měla najít. Vím, že to jsou špatné myšlenky, ale vstává bychom. Ta nejistota, ta je strašná. Na druhou stranu stále doufám. Těba se stane zázrak, a jednoho dne se k nám vrátí - usměvavě - se a spokojeně mladý žena.

Maminka-babička

MARCELA